

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a), e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos postai úton a Panasztestülethez fordult, amelyben panaszt tett a vele szemben foganatosított rendőri intézkedés ellen. A Panaszos kérte, hogy a rendőri intézkedés elleni kifogásait a Panasztestület vizsgálja ki.

A Panaszos panaszában előadta, hogy a Bíróság megkeresése alapján – egy polgári peres eljárásban – a Járásbíróság elővezetését rendelte el, melynek végrehajtására a Rendőrkapitányság került kijelölésre.

A Panaszos állítása szerint a Bíróságnak és a Járásbíróságnak is tudomása volt arról, hogy édesanyját – betegsége miatt – nem lehet felügyelet nélkül hagyni, továbbá tudomásuk volt arról is, hogy anyagi helyzetük nem teszi lehetővé, hogy személyesen meg tudjanak jelenni a bírósági tárgyaláson.

A panasz szerint a polgári peres ügyekben, ha a tanút más községből idézik, a bíróság az útiköltséget előlegként is kiutalhatja. A Járásbíróság ismerte a Panaszos anyagi nehézségeit, ennek ellenére rendelte el az elővezetését, ezzel – a Panaszos állítása szerint – a Járásbíróság mulasztást követett el.

A Rendőrkapitányságra történt előállítását követően átnézték a táskáját, majd megmotozták, amelyet egy hölgy végzett el. Az igazolás elnevezésű dokumentum aláírását követően két rendőr kíséretében egy rendőrségi személygépkocsihoz kísérték, amely az udvaron parkolt. A Panaszost az egyik rendőr megbilincselte, majd ezt követően szállhatott be a gépjárműbe. A bilincselést a Járásbíróság tárgyalóterme előtt vették le a kezéről. A Panaszos álláspontja szerint a bilincselés alkalmazása alaptalan volt, mert az Rtv. 48. §-ban meghatározott esetek egyike sem állt fenn vele szemben.

A Panaszos megemlítette a bírónak – amiről a rendőröknek is tudomása volt –, hogy hazamenni nem tud, de nem segítettek neki. A Panaszos a két helység közötti utat gyalogosan tette meg, amely sértette a szabadságát és az autóját mellett veszélyeztetve is volt.

A Panaszos szerint az elővezetés ideje alatt ellenszegülést nem tanúsított, együttműködött a rendőrséggel, ezért a bilincselés alkalmazása sértette „szabadságjogát és az alapjogát”.

A Panaszos kérte, hogy a Panasztestület ügyét érdemben vizsgálja meg és a részére kártérítést állapítson meg.

A Panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat kifogásolta:

- elővezetését;
- bilincselését;
- hazajutásában való segítségnyújtás elmaradását.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében biztosított emberi méltóságához, a IV. cikkében

foglalt személyes szabadsághoz, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület vizsgálata során arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosította az elővezetést, illetőleg az elővezetés során alkalmazott előállítást, ugyanis a jogkorlátozás kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában történt meg. A Panasztestület megítélése szerint a Panaszossal szembeni ruházat- és csomagátvizsgálás, továbbá a hazajutására vonatkozó kifogás kapcsán nem sérült az emberi méltósághoz, illetőleg a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga. A Panasztestület ugyanakkor megállapította, hogy a Panaszossal szemben alkalmazott bilincselés jogalapja, módja és ideje vonatkozásában sérült a Panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga, ugyanis a rendőrség nem rendelkezett kellő jogalappal a bilincselés foganatosítására.

A Panasztestület megítélése szerint a bilincselés kapcsán az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panaszos panasza;
- a Járásbíróság elővezető parancsa;
- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály elővezetés végrehajtásáról szóló jelentése;
- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolása;
- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály átkíséréshez készített őrutasítás;
- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti átkísérés végrehajtásáról szóló jelentés;
- a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály jelentése;
- a Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének jelentése.

III.

A Panaszos a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon, illetve a helyszínen készített videofelvételen túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem

meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a Panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amely előzmények a II. részben felsorolt bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

A Pp. 185. § (1) bekezdés szerint:

„(1) Az eljáró bíróság

- a) azt a tanút, illetve szakértőt, aki szabályszerű idézés (kirendelés) ellenére nem jelent meg, és elmaradását alapos okkal előzetesen ki nem mentette, vagy engedély nélkül eltávozott,*
- b) azt a tanút, aki a vallomástételt, illetve a közreműködést, továbbá azt a szakértőt, aki a véleménynyilvánítást az ok előadása nélkül vagy a bíróság jogerős határozata ellenére, a következményekre történt figyelmeztetés után megtagadja,*
- c) azt a szakértőt, aki a véleménynyilvánítással alapos ok nélkül késlekedik, illetve a véleménynyilvánításának várható késedelméről a részére nyitva álló határidő lejártát megelőzően a bíróságot nem értesíti,*
az okozott költségek megtérítésére kötelezi, s egyben pénzbírsággal sújtja. A bíróság egyúttal elrendelheti a meg nem jelent (eltávozott) tanú vagy szakértő elővezetését is. A tanú illetve szakértő elővezetését el kell rendelni, ha a tanú illetve a szakértő a szabályszerű idézés (kirendelés) ellenére ismételten nem jelent meg, és elmaradását alapos okkal előzetesen ki nem mentette vagy engedély nélkül eltávozott.”

A Járásbíróság elővezető parancsa szerint, az elővezetés a Pp. 185. § (1) bekezdése alapján került elrendelésre, ugyanis a Panaszos a kitűzött tárgyaláson a szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a bíróságon és a távolmaradását nem mentette ki. A Járásbíróság a Panaszos elővezetését * órára rendelte el, amelynek végrehajtására a Rendőrkapitányságot kérte fel.

V.

A panaszban megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) Elővezetés.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint:

„(1) A rendőr a feladata ellátása során

- a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani,”*

¹ Pl.:

1/2004. Büntető jogegységi határozat,
BH2009. 230,

Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

Az Rtv. 34. §-a szerint:

„(1) A rendőr az elővezetést elrendelő határozatban vagy végzésben megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri vagy oda útba indítja.

(2) Ha az elővezetés másként nem teljesíthető, az elővezetett személyt a rendőrségen a szükséges ideig – legfeljebb 12 óra időtartamra – vissza lehet tartani. A visszatartás időtartamának számítására az előállításra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

(3) Az elővezetés elrendelésének törvényességéért az elrendelő a felelős.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 33. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Elővezetést jogszabályban erre felhatalmazott hatóságok határozata vagy végzése alapján lehet foganatosítani.”

A Szolgálati Szabályzat 34. § (1) bekezdés szerint:

„(1) Az elővezetési határozatot vagy végzést a rendőr előzetes igazoltatás után ismerteti az elővezetendő személlyel, utána kézbesíti.”

A határozat IV. részében ismertetett elővezető parancs alapján a Rendőrkapitányság 2 fő munkatársa – figyelemmel az Rtv. 34. §-ra és a Szolgálati Szabályzat 33. § (1) bekezdésére – *-kor megjelent a Panaszos lakásán.

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály, illetve a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály jelentése szerint megállapítható, hogy a lakásán feltalált Panaszost – figyelemmel az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontjára és a Szolgálati Szabályzat 34. § (1) bekezdésére – igazoltatták, majd az elővezetési parancs egy példányát kézbesítették a részére. A kézbesítés tényét a Panaszos aláírásával igazolta. Ezt követően a Rendőrkapitányságra szállították.

Az ismertetett bizonyítékok alapján megállapítom, hogy a Panaszos elővetésének végrehajtása kellő joggalappal, a jogszabályokban előírt módon került végrehajtásra. Mindezek alapján a panasz e vonatkozásban alaptalan.

Az elővezetés elrendelésének megalapozottsága kapcsán álláspontom a következő.

Az Rtv. 34. § (3) bekezdés rendelkezése alapján az elővezetés elrendeléséért az elrendelő szerv a felelős, jelen esetben a Panaszos elővezetést Járásbíróság – a határozat IV. részében ismertetettek alapján – rendelte el egy polgári peres eljárásban.

Mindezek alapján az elővezetés elrendelésének törvényességét vizsgálni jelen közigazgatási hatósági eljárás keretein belül – hatáskör hiányában – nem lehetséges.

2.) Bilincs.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 48. §-a szerint:

„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.”

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja szerint:

„h) fogvatartott: akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett);”

A Szolgálati Szabályzat 76. § (1) és (4) bekezdése szerint:

„(1) A kísérő őr feladata a felügyeletére bízott fogvatartott személy meghatározott helyre történő kísérése.”

„(4) A kísérésre vonatkozó utasítást a fogvatartás elrendelésére jogosult vezető adja. (...)”

A Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Fogdaszolgálati Szabályzat) 115., 116., 117., 118., és 119. pontjai szerint:

„115. A kísérést, őrzést úgy kell megszervezni, hogy a fogvatartott támadásának elhárítására, esetleges szökési kísérletének megakadályozására azonnal intézkedni lehessen.

116. A kísérés biztonságos körülményeinek megteremtéséért, az ehhez szükséges feltételek meglétéért és a kísérés szakszerű végrehajtásáért a kísérésre utasítást adó, valamint az útbaindító parancsnok és a kísérőőr külön-külön is felelősséggel tartozik.

117. A kísérőőri feladatra a Rendőrség hivatásos állományú tagja jelölhető ki. A kísérést végrehajtó rendőr szolgálati feladatát a rendszeresített felszerelés, bilincsrre szerelt vezetősíjjal és – amennyiben az átkíséresi utasítás azt előírja – bilincsrögztítő övvel teljesíti. A kísérő őrnél a rendszeresített felszerelésen kívül csak olyan kisméretű tárgyak lehetnek, amelyek a mozgásban nem zavarják.

118. Kíséresi feladatot kizárólag átkíséresi utasítás alapján lehet végrehajtani.

119. Az átkíséresi utasításban kell meghatározni a fogvatartott kísérésének módját, a kísérő őrok létszámát, fegyverzetét, felszerelését, a kényszerítő eszköz alkalmazását vagy az alkalmazás lehetőségét, a fogdán kívüli kísérés időpontját, helyét; büntetés-végrehajtási intézetbe, törvénykezési épületbe történő kísérés esetén a felsoroltakon kívül a személy átvételéhez szükséges adatokat is. A kísérést elrendelő parancsnok meghatározhatja, hogy a kísérő őr gépkarabéllyal is legyen felszerelve. A kísérés megszervezése a kísérést végrehajtó rendőr parancsnokának a feladata.”

A panasz szerint a Panaszost a Rendőrkapitányság udvarán – a Járásbíróságra történt szállítását megelőzően – megbilincselték. A bilincselés kapcsán a Panaszos kifejtette, hogy az Rtv. 48. §-ában rögzített esetek egyike sem állt fenn vele kapcsolatban, ezért a kényszerítő eszköz használata sértette „a szabadságát és az alapjogát”.

A bilincselés kapcsán a Panasztestület állásfoglalásában megállapította, hogy a Panaszossal szemben alkalmazott bilincselés kellő jogalap hiányában került végrehajtásra, ezért sérült a Panaszos emberi méltóságához való alapvető joga, amely megállapítással az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

A bilincs alkalmazása kapcsán álláspontom a következő:

Fontos hangsúlyozni, hogy az elővezetett Panaszosra – figyelemmel az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontjára – a fogvatartottakra vonatkozó szabályok voltak az irányadók.

A fogvatartott Panaszost – az elővezetési parancs alapján – a Rendőrkapitányságról a Járásbíróságra kellett * órára elővezetni, illetőleg átkísérni (Szolgálati Szabályzat 76. § (1) bekezdése).

Az elővezetés foganatosítását végrehajtó rendőrök részére a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály szolgálatirányító parancsnoka őrutasítást készített az átkíséréshez (Szolgálati Szabályzat 76. § (4) bekezdés, Fogdaszolgálati Szabályzat 118. pont).

Az őrutasításban meghatározásra került a kísérés módja, a kísérő erők létszáma, magatartása és felszerelése, továbbá a kényszerítő eszközökre vonatkozó szabályok (Fogdaszolgálati Szabályzat 115, 116., 117. és a 119. pont). A Járásbíróságra történő elővezetés, illetőleg átkísérés megkezdése előtt a kísérésre kijelölt rendőrök, az átkísérési őrutasításban meghatározottak szerint, megelőző jelleggel – az esetleges szökés megakadályozása céljából – bilincselést alkalmaztak a Panaszossal szemben (Rtv. 48. § c) pont). A bilincs a Járásbíróság épületében levételre került.

A vizsgált eset kapcsán meg kell jegyezni az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolást, amely szerint a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennél fogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamányaként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

E törvényi rendelkezések nem csak a rendőr által alkalmazható „kényszer” maximumát, de minimumát is előírják, mégpedig oly módon, hogy a rendőr olyan fokú kényszert kell, hogy alkalmazzon, amely megfelelő biztonságot fog nyújtani az intézkedés jövőbeni része során is. Ez az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a Panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérlegen”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét. Ezek következménye „jobb esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következheszenek be.

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

Mindezek alapján megállapítom, hogy a Panaszossal szemben alkalmazott bilincshasználat megfelelő jogalappal, a hatályos rendelkezésekben rögzítetteknek megfelelően, az arányosságra vonatkozó előírás betartásával, jogszerűen került alkalmazásra, ezért a panasz e tekintetben is alaptalan.

3.) Segítségnyújtás.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

A Pp. 186. (1) és (2) bekezdése szerint:

*„(1) A tanúnak igénye van a megjelenésével szükségképpen felmerült költségek megtérítésére. Erre a tanút kihallgatásának befejezése után figyelmeztetni kell.
(2) A megállapított tanúdíjat a kihallgatást foganatosító bíróság az annak fedezésére letett összegből nyomban kiutalja; ha a bíróság előzetes letételt nem rendel el, vagy a letett összeg nem elegendő, a megállapított tanúdíj előlegezésére a felet kell kötelezni (76. §). A tanúdíj megállapítása tárgyában hozott határozat ellen a tanú és a felek külön fellebbezéssel élhetnek; a fellebbezésnek halasztó hatálya nincs.”*

A Panaszos panaszában előadta, hogy többször jelezte a rendőröknek, hogy – anyagi problémái miatt – nem tud hazamenni a bíróságról, ennek ellenére nem segítettek neki abban, hogy biztonságosan hazajusson. Az útszakaszt gyalogosan kellett megtennie úgy, hogy közvetlenül az autótól mellett is elhaladt, amely veszélyeztette a testi épségét.

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály jelentése szerint a Panaszos közölte az elővezetést, illetve átkísérést foganatosító rendőrökkel, hogy a bíróságról történő hazamenetele – anyagi problémái miatt – nem megoldott. Ennek tényéről az egyik rendőr a tárgyalóteremben az eljáró bírót is tájékoztatta.

Az eljáró bíró a Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály elővezetés végrehajtásáról szóló jelentésen *-kor aláírásával és a bíróság bélyegzőjével ellátottan a Panaszost sérülés és panaszmentesen átvette, majd közölte a rendőrökkel, hogy nincs szüksége további rendőri intézkedésre, illetve további rendőri jelenlétre. Ezt követően a rendőrök távoztak a járásbíróságról.

Megjegyzendő, hogy a hatályos szabályozás értelmében a rendőrségnek nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, amely szerint az állampolgárokat egy-egy rendőri intézkedést követően haza

kellene szállítani, vagy segédkezni kellene az állampolgárok hazajutásában. Megítélésem szerint a rendőrök az Rtv. 2. § (1) bekezdés rendelkezéseit maradéktalanul figyelembe véve jártak el.

Meg kell említeni azt is, hogy a kísérésben részt vevő rendőrök nem számíthattak arra – figyelemmel a Pp. 186. § (1) és (2) bekezdésére –, hogy az eljáró bíróság nem tesz intézkedéseket a Panaszos biztonságos hazajutása érdekében.

A Panasztestület e panasz kapcsán kifejtette, hogy azzal, hogy a rendőrség nem szállította haza a Panaszost, alapjogsérelem nem állapítható meg.

Mindezek alapján – a Panasztestület megállapításával egyetértve – megállapítom, hogy a rendőrség részéről mulasztás nem történt, ezért a panasz e tekintetben is alaptalan.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk, XXIV. cikk;
- A polgári perrendtartásról szóló 1952. törvény 185. § (1) bekezdése, 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 26. § (1) bekezdés c) pontja, 33. § (3) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 51. § (2) bekezdés II. fordulója, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 15. § (1) és (2) bekezdése, 29. § (1) bekezdés a) pontja, 34. §-a, 48. §-a, 97. § (1) bekezdés h) pontja, 29. § (2) bekezdése, 33. § (2) bekezdés a) pontja, 33. § (3) és (4) bekezdései, 47. §-a, 48. § c) pontja, 92. § (1) bekezdése, 93. § (6), (7) bekezdése, 97. § (1) bekezdés h) pontja;
- A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 33. § (1) bekezdése, 34. § (1) bekezdése, 76. § (1) és (4) bekezdése,
- A Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás 115., 116., 117., 118. és 119. pontja.

Budapest, 2015. október 26.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos